

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **Z. H.**, bytem, zast. Mgr. M. O., obecným zmocněncem, se sídlem P. 3, B. 1713/25, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu**, Policie České republiky, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, PSČ 170 89, o kázeňském přestupku, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2013, č.j. PPR-24321-10/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem se ze dne 10.12.2013, č.j. 36 Ad 14/2013-33 zrušil Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného č.j. PPR-24321-10/ČJ-2012-990131-139 ze dne 8.2.2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v platném znění, proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina (dále jen služební funkcionář) ve věcech služebního poměru č. K-KVYS-430/2012-24 ze dne 13. září 2012, kterým byl podle § 50 odst. 1 služebního zákona uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušením základních povinností příslušníka podle ust. § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona tím, že porušil služební kázeň, která podle § 46 odst. 1 služebního zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a tím, že se dne 23. 6. 2012 v době kolem 03:00 hod společně s inspektorem prap. J. H., se kterým vykonával obchůzkovou službu

(hlídka JÍVA 422), dostavili na základě oznámení P. S. učiněného prostřednictvím integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, do blízkosti chat Moravských kováren v rekreační oblasti Č., kde od P. S. zjistili, že měl být v blízkosti chaty Č. z důvodu jeho pohybu v blízkosti vozidel zaparkovaných u chaty, napaden neznámými muži z chaty, údajně příslušníky Policie ČR a P. S. jim zde označil místo, kde mělo dojít k jeho fyzickému napadení a které se nacházelo v blízkosti chaty, na níž vykonávali volnočasovou akci příslušníci obvodního oddělení Jihlava, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Žalobci bylo kladeno za vinu, že nezajistil provedení úkonů na místě činu, provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, jejich řádnou dokumentaci a provedení hlásné služby k zajištění dalších opatření a podle ust. § 186 odst. 8 služebního zákona bylo upuštěno od uložení kázeňského trestu, neboť k nápravě služební kázně postačuje samotné projednání kázeňského přestupku.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí, zdůvodňuje ho nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a pro nevypořádání všech odvolacích námitek, dále prekluzi práva uložit kázeňský trest za kázeňský přestupek, neboť rozhodnutí služebního funkcionáře nebylo žalobci ve dvouměsíční prekluzivní lhůtě řádně doručeno, když sice bylo doručeno zmocněnci, kterému žalobce jednostranně udělil plnou moc dne 3.9.2012, avšak zmocněnec v průběhu prvoinstančního řízení plnou moc nepřijal, výslovně ani jinak, a přijal ji až po uplynutí prekluzivní lhůty 2.10.2012, kdy z procesní opatrnosti jménem žalobce zpracoval a podal odvolání. Porušení svých práv spatřoval žalobce také v tom, že v odvolacím řízení jednal senát poradní komise, aniž by o tom byl žalobce jakkoliv vyrozuměn.

Krajský soud ve svém rozsudku ze dne 10.12.2013, č.j. 36 Ad 14/2013-33 dospěl k závěru, že služební funkcionář porušil právo účastníka řízení na právní pomoc dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“ tím, že zmocněnec žalobce nebyl vyrozuměn služebním funkcionářem o datu ústního jednání a nebylo mu tak umožněno být přítomen při tomto jednání. K námitce prekluze vznesené žalobcem dovodil, že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 služebního zákona je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře s odkazem na rozsudek NSS ze dne 29.4.2010, č.j. 4 Ads 166/2009-76. Soud také dovodil, že písemná plná moc předložená služebnímu funkcionáři splňovala podmínky a byla dostačující pro to, aby byla akceptována služebním funkcionářem pro zaslání písemného vyhotovení rozsudku a jeho doručení zmocněnci 18.9.2012.

Proti rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, neboť podle něho soud nesprávně dovodil, že v řízení o kázeňském přestupku došlo k porušení práva žalobce, které vyplývá z čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30.4.2014, č.j. 6 As 14/2014-24 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10.12.2013, č.j. 36 Ad 14/2013-33 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. V rozsudku uvedl, že zvolil-li si účastník řízení svého zmocněnce dne 3.9.2012, tedy až po doručení předvolání k ústnímu jednání, měl to být právě účastník řízení, který měl svého zmocněnce o datu ústního jednání informovat, o němž věděl, ale v době, kdy byl informován o datu konání ústního jednání zmocněncem zastoupený nebyl. Služebnímu funkcionáři neplynula z žádného zákonného ustanovení povinnost informovat později zvoleného zmocněnce o konání ústního jednání. Procesní aktivita závisela na zmocněnci, kterého si účastník řízení v průběhu řízení svobodně zvolil a pokud se k ústnímu jednání

nedostavil a nevyvinul jinou aktivitu, nelze postup služebního funkcionáře označit za porušení práva na právní pomoc, neboť se se zmocněncem po jeho zmocnění jedná a v jednání za zmocnitele mu nebylo bráněno. V rozsudku dále konstatoval, že účinky plné moci předložené žalobcem nastaly ke dni 3.9.2012, tj. jejího předložení služebnímu funkcionáři i přes absenci podpisu zmocněnce na plné moci. Služební funkcionář měl od uvedeného dne se zmocněncem jednat a také tak činit, když mu zaslal rozhodnutí o kárném přestupku účastníka řízení. Volba, zda si obviněný z přestupku (zde kázeňského) v daném řízení zvolí či nezvolí zástupce v jakékoliv fázi neskončeného řízení je na něm a nese za ni odpovědnost. Z toho však nevyplývá povinnost správního orgánu či soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům zástupce obviněného či jeho samotného. Dále uvedl, že ze spisu nevyplývá, že by se zmocněnec domáhal být přítomen při jednání a že by mu nebylo umožněno služebním funkcionářem být přítomen u ústního jednání.

Podle Nejvyššího správního soudu nelze mít za to, že by byla porušena zásada materiální pravdy, dle níž má služební funkcionář činit vše potřebné pro zjištění skutečného stavu věci. Proto předvolal účastníka řízení k ústnímu jednání, kde měl možnost se vyjádřit k věci, navrhnout důkazy a hájit se v souladu s § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Této možnosti však nevyužil a odkázal na svého zmocněnce, který ale nebyl u ústního jednání přítomen. Ani poté účastník řízení ani zmocněnec nevyužili svých práv plynoucích jim z ust. § 174 odst. 1 písm. a), b) zákona o služebním poměru. Pokud služební funkcionář považoval shromážděné podklady za dostatečné ke zjištění skutečného stavu, absence vyjádření účastníka řízení, který se výslovně odmítl k věci vyjádřit a absence vyjádření zmocněnce, který byl v řízení zcela pasivní, nemůže znamenat, že služební funkcionář jednal v rozporu se zásadou materiální pravdy. V daném případě služební funkcionář má vydat rozhodnutí poté, co shromáždí dostatek podkladů pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, samozřejmě za předpokladu, že umožní účastníku řízení se k nim vyjádřit, zpochybnit dosavadní skutkové závěry a navrhnout případné další důkazy k jejich doplnění, korekci či vyvrácení, což se však v projednávané věci nestalo.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10.12.2013, č. j. 36 Ad 14/2013-33 žalobce kasační stížnost nepodal, lze tedy konstatovat, že námitky v rozsahu posouzení Krajským soudem v Brně v tomto rozsudku a posouzené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku jsou přezkoumány s konečnou platností. To platí také o posouzení námitky prekluze vznesené žalobcem, kdy krajský soud správně dovodil, tj. že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 služebního zákona je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře. Uvedený závěr shledal správným rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.4.2014, č.j. 5 As 12/2014-19, jímž rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného ve věci inspektora prap. J. H.

Pokud se týká námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání týkající se zpracování a podepsání úředního záznamu 23.6.2012, žalobce namítá, že tento záznam nese-psal ani nepodepsal, neboť byl unavený a vybíral si část zákonného odpočinku, proto ho musel sepsat a za něj podepsal jeho kolega, což se běžně v bagatelních případech dělá. (Totéž tvrdil ve své žalobě inspektor prap. J. H.). Navrhl grafologickou expertizu týkající se podpisu záznamu, a i kdyby bylo prokázáno, že ho podepsal, pouhým připodepsáním úředního záznamu by nepřebíral individuální odpovědnost za záznam vypracovaný někým jiným. Dále vytýká, že žalovaný v rozhodnutí nepřezkoumatelně odmítl jeho argumentace v odvolání a odmítl příslušné důkazní návrhy, či se s nimi nevyrovnal vůbec. Namítal, že služební funkcionář v prvoinstančním rozhodnutí nekonkretizoval, že „na místě nepostupoval dostatečně důsledně“, že „považuje za zcela správné hodnocení radiové komunikace bez

nutnosti prokazovat, který člen hlídky tuto komunikaci vedl s tím, že především důležité skutečnosti jsou v komunikaci obsažené, neboť o nich museli vědět oba členové hlídky“, nevyporádal důkazní návrh na zajištění originálu důkazu audionahrávky nebo přístupu k němu za účelem ověření autenticity, obecně odkázal na nahrávání komunikace s operačním střediskem, odkázal na interní předpis s tím, že musí být účastníkům znám, aniž prověřil, zda s ním byl žalobce seznámen. Žalobci bylo dne 31.10.2012 v řízení o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře doručeno oznámení žalovaného o složení senátu poradní komise žalovaného ze dne 25.10.2012 a po korespondenci s žalobcem dne 19.12.2012 a 31.1.2013 očekával oznámení o novém složení senátu poradní komise či případnou lhůtu pro uplatnění svých práv a termín, kdy senát bude ve věci jednat, aby mohl za své osobní přítomnosti uplatnit veškerá svá práva. Dne 4.2.2013 doručil doplnění odvolání o námitku prekluze, dne 8.2.2013 vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání v jeho neprospěch, i když se služební funkcionář se vznesenou námitkou v odvolání v rozhodnutí nezabýval.

K uvedeným námitkám se žalovaný vyjádřil tak, že argumentace týkající se úředního záznamu ze dne 23.6.2012 je účelová, úřední záznam je interní písemnost jejíž cílem je zachytit podstatné skutečnosti vztahující se k výkonu služby a obsahuje informace, se kterými v té době mohli disponovat pouze žalobce a jeho kolega inspektor prap. J. H. Grafologická expertiza nepřinese nic nového, neboť ta se vztahuje k povahovým a emočním vlastnostem pisatele podpisu a služební funkcionář při porovnání podpisu z plné moci a úředního záznamu neměl důvod pochybovat o pravosti podpisu a vyžadovat další posouzení, které by identifikovalo pisatele podpisu. Bezpochyby využil pro účely kázeňského řízení radiovou komunikaci s operačním střediskem, když tato je podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 109/2009 o operačních střediscích podle čl. 14 ukládána na operačním středisku po dobu nejméně 90-ti dnů a jedním z účelů je i možná zpětná kontrola výkonu služby policistů. Komunikace mezi policistou ve službě a operačním střediskem není soukromá, směřuje k zabezpečení plnění úkolů policie a záznam je jedním z prostředků kontroly vykonávané služební činnosti. Nemohlo tudíž dojít k porušení práv žalobce. V řízení nedošlo k porušení zásady ústnosti jednání, i když nebyl žalobce informován o jednání poradní komise policejního prezidenta, neboť se žalobce dne 6.9.2012 zúčastnil ústního jednání, při kterém byl seznámen s předmětem obvinění, bylo mu umožněno nahlédnout do spisového materiálu, měl možnost vyjádřit se k věci, bylo mu poskytnuto CD-ROM s nahrávkami telefonické komunikace a v odvolacím řízení nedošlo k doplnění spisového materiálu.

S posouzením žalobních námitek tak, jak je soud vymezil v tomto rozsudku shora, týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání a porušení práv v řízení před žalovaným nesdělením dne jednání senátu poradní komise žalovaného tak, jak je učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí a doplnil ve svém vyjádření, se soud shoduje.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, porušení základních povinností příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona tím, že porušil služební kázeň, která podle § 46 odst. 1 služebního zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají a z právních a služebních předpisů a rozkazů v souvislosti s událostí, k níž došlo dne 23.6.2012 v době kolem 03:00 hodiny, a o níž tentýž den sepsal úřední záznam, v němž skutečnosti, jak bylo dovyšetřeno, zatajil. Při posuzování těchto námitek je nutno vycházet ze skutkových zjištění obsažených ve správním spise. Oznamovatel události dne 23.6.2012 v nočních hodinách, P. S. se na základě výzvy dostavil téhož dne na PČR OO Třešť za účelem podání vysvětlení k události toho dne po půlnoci. Podrobně se k věci vyjádřil, následně se dostavil 3.7.2012, kde

byl již vyslechnut, předložil potvrzení o lékařském vyšetření. V mezidobí do 29.6.2012 bylo dne 27.6.2012 pořízeno 5 úředních záznamů o podání vysvětlení „odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele ve věci NP - fyzické napadení S. – Č.“ osobami ve služebním poměru u PČR ÚO Jihlava přítomnými 22.6.2012 a 23.6.2012 v rekreačním zařízení MV ČR Č. Dne 23.6.2012 vypracoval žalobce fotografickou dokumentaci k případu S. P. – oznámení o napadení Č. ze dne 23.6.2012. Další šetření ve věci po 29.6.2012 na základě určení příslušnosti prováděl odbor vnitřní kontroly KŘP-J, neboť ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina z důvodu zájmu na objektivním prověření věci a předejití podjatosti odňal věc z příslušnosti obvodního oddělení Třešť, územního odboru Jihlava. Tímto orgánem byly provedeny další úkony ve věci, šetřením na místě samém včetně fotodokumentace a náčrtku příslušného území, vyslechnuti svědci. Ze zaznamenaného průběhu šetření ve správním řízení zcela jasně vyplývá, že žalobce v úředním záznamu dne 23.6.2012 nepodal úplné informace o tom, co zjistil dne 23.6.2012 po druhé hodině ranní na místě samém na základě oznámení, že v blízkosti chaty Č. na Hutích byl fyzicky napaden P. S. Stejně jako služební funkcionář či žalovaný nemá soud pochybnosti o tom, že úřední záznam dne 23.6.2012 podepsal žalobce a to pouhým porovnáním podpisů žalobce na dalších listinách ve spise. Tvzení žalobce o tom, že podpis tohoto úředního záznamu či spolupodepsání nepřevzal individuální odpovědnost za obsah tohoto záznamu je účelovým tvrzením, neboť nešlo o banální úřední záznam, ale o úřední záznam učiněný na základě oznámené události dne 23.6.2012 v 02:47 hod. prostřednictvím IOS J. Průběh dalšího šetření ve věci pak jednoznačně prokázal, že při sepisování tohoto úředního záznamu žalobce nedbal svých služebních povinností spočívající v nestranném, řádné a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, neboť neuvedl, resp. zatajil další skutečnosti, které zjistil 23.6.2012 po učinění oznámení poškozeným, a které vyšly prokazatelně najevo při šetření dále. Uvedený skutek byl v rozhodnutí služebního funkcionáře přezkoumatelným způsobem popsán, soud neshledal pochybení, která by činila napadené rozhodnutí žalovaného potažmo služebního funkcionáře nezákonným z důvodu nepřezkoumatelnosti. Služební funkcionář postupoval zákonným způsobem z podkladů ve svém správním spise a využil všech zákonných prostředků ke skutkovému zjištění, které se promítlo do rozhodnutí o uznání žalobce vinným kázeňským přestupkem v jeho rozhodnutí. Soud uzavírá, že námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů neshledal důvodnou.

Pokud se týká námítky ve vztahu k neoznámení termínu zasedání senátu poradní komise žalovaného, soud ji neshledal důvodnou a ztotožňuje se stanoviskem žalovaného k této námitce v jeho rozhodnutí. Jak konstatoval NSS, nedošlo k porušení práv žalobce ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny, v řízení před služebním funkcionářem bylo žalobci umožněno nahlédnout do spisu, seznámit se s celým spisovým materiálem, byl mu umožněn poslech CD nahrávky telefonické komunikace ze dne 23.6.2012 a tato nahrávka mu byla rovněž fyzicky předána. Byl předvolán k ústnímu jednání, které proběhlo dne 6.9.2012 za jeho přítomnosti a až do rozhodnutí služebního funkcionáře žalobce nevznesl v průběhu celého řízení žádné připomínky. Je třeba znovu konstatovat, že plná moc jeho zmocněnce ve vztahu k služebnímu funkcionáři se stala účinnou jejím předložením funkcionáři dne 3.9.2012, za účast jeho zmocněnce v té době již řádně předvolaného a nařízeného jednání byl zodpovědný zmocnitel, tudíž pokud při ústním jednání dne 6.9.2012 upozornil, že si zvolil zmocněnce a veškerá práva a vyjádření realizuje jeho prostřednictvím, či za jeho účasti a nemohl sdělit žádný kontakt na zmocněnce, bylo pak na žalobci, aby svá vyjádření učinil prostřednictvím zmocněnce po jednání 6.9.2012. O určení senátu poradní komise policejního prezidenta byl zmocněnec žalobce řádně informován s tím, že dne 16.12.2012 bude ukončeno shromažďování podkladů. Žalovaný pak rozhodl na základě totožného spisového materiálu jako služební funkcionář.

Na základě shora uvedeného posouzení nevypořádaných námitek Krajským soudem v Brně po podání kasační stížnosti žalovaným, které soud neshledal důvodnými, jak je uvedeno shora, soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce byl ve věci neúspěšný.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová